

Sygn. akt: I C 580/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 19 lipca 2018r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Małgorzata Wilkońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2018r

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko M. K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy to jest postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 września 2016r wydane w sprawie o sygn. akt VII Ns 313/15, opatrzone klauzulą wykonalności w dniu 20.04.2017r - co do pkt. IV, w zakresie kwoty 1630,13 zł.

(jeden tysiąc sześćset trzydzieści złotych trzynaście groszy);

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 999 zł. (dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 580/17

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wystąpiła przeciwko pozwanemu M. K. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VII Ns 313/15 z dnia 20 września 2016 roku w części dotyczącej obowiązku spłaty kwoty 1.630,13 zł.

W uzasadnieniu powódka podała, że dokonała spłaty długu M. K. w zakresie zadłużenia mieszkania i skutecznego potrącenia kwoty 1630,13 zł z wierzycelnością M. K. wynikającą z zaskarżonego tytułu wykonawczego. Powódka podała również, że od października 2016 roku pozwany zaprzestał spłaty przypadającej na niego części (1/2) czynszu za mieszkanie przy ul. PCK 2/44, mimo że do dnia 08 lutego 2017 roku pozostawał współwłaścicielem mieszkania i do końca marca 2017 roku zamieszkiwał w lokalu, co spowodowało powstanie w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) długu w wysokości 1.630,13 zł.

(pozew – k. 2-6)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż powódka nie oświadczyła skutecznie powodowi o potrąceniu kwoty 1.630,13 zł, a jej pismo z 14 marca 2017 roku stanowiło jedynie o takim zamiarze. Pozwany przyznał, że od października 2016 roku do marca 2017 roku zamieszkiwał w mieszkaniu, które stanowi obecnie własność powódki i nie płacił czynszu, jednak zakwestionował wskazywaną przez powódkę wysokość czynszu w wysokości 1.630,13 zł. Według pozwanego wysokość

czynszu za powyższy okres wyniosła 1.289,79 zł. Pozwany wskazał, że za sporny okres płacił rachunki za energię elektryczną, gaz oraz podatek od nieruchomości na łączną kwotę 197,46 zł, a powódka pomimo wezwań nie zwróciła mu tej kwoty. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność co do zapłaty połowy opłat, ponieważ w mieszkaniu oprócz powódki mieszkała małoletnia córka stron, która otrzymuje od niego alimenty w wysokości 800 zł miesięcznie. W związku z tym pozwany stał na stanowisku, że odpowiada jedynie za 1/3 część sumy czynszu. Pozwany podniósł również zarzut prekluzji roszczenia. Zdaniem pozwanego powódka nie może skutecznie dochodzić od niego zapłaty czynszu za okres od października 2016r do dnia 08 lutego 2017 roku, gdyż nie zgłosiła tych roszczeń w postępowaniu o podział majątku.

(odpowiedź na pozew – k. 59-61)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 września 2016 roku w sprawie o sygn. akt VII Ns 313/15 z wniosku M. K. z udziałem A. K. o podział majątku wspólnego ustalono m.in. że w skład majątku wspólnego byłych małżonków – stron niniejszego postępowania – wchodzi prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w G. przy ul. (...), wraz z udziałem związanym z własnością lokalu nieruchomości wspólnej wynoszącym (...), dla którego Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), a także zasądzone od powódki A. K. na rzecz pozwanego M. K. kwotę 92.485 zł tytułem spłaty udziału wnioskodawcy, płatne jednorazowo w terminie dwóch miesięcy po uprawomocnieniu się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności. Przedmiotowy lokal mieszkalny przyznano na wyłączną własność powódce. Postanowienie uprawomocniło się dnia 08 lutego 2017 roku.

(postanowienie z dnia 20.09.2016r. w VII Ns 313/15 – k. 40-42)

Powódka wraz z córką w okresie od grudnia 2016 roku do maja 2017 roku nie zajmowały przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

(dowód: zeznania świadka K. K. (1) – k. 126v., płyta CD – k. 130, zeznania świadka A. R. – k. 127, płyta CD – k. 130, przesłuchanie powódki A. K. – k. 128, płyta CD – k. 130)

W okresie od października 2016 roku do 07 kwietnia 2017 roku pozwany zajmował wyżej opisany lokal mieszkalny.

(dowód: pismo powódki z dnia 20.04.2017r. – k. 8, protokół zdawczy lokalu użytkowego – k. 9, zeznania świadka K. K. (1) – k. 126v., płyta CD – k. 130, zeznania świadka A. R. – k. 127, płyta CD – k. 130, przesłuchanie pozwanego – k. 128v., płyta CD – k. 130)

W okresie wspólnego zajmowania lokalu powódka wraz z córką zajmowały mniejszy pokój, natomiast pozwany większy pokój wraz z aneksem kuchennym. Pozostałe pomieszczenia użytkowane były wspólnie.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: przesłuchanie powódki A. K. – k. 128, płyta CD – k. 130, przesłuchanie pozwanego – k. 128v., płyta CD – k. 130)

W okresie od 14 października 2016 roku do dnia 03 marca 2017 roku powódka uiściła na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. łączną kwotę 1.289,79 zł, na co składała się 1/2 części stałych miesięcznych opłat.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o zestawienie transakcji – k. 24-25, pismo dot. zmiany opłat z dnia 22.09.2016r. – k. 72, pismo dot. zmiany opłat z dnia 21.12.2016r. – k. 73)

Za okres od dnia 01 października 2016 roku do 31 marca 2017 roku powstała zaległość w opłatach za lokal mieszkalny nr (...) położony w G. przy ul. (...) do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. w wysokości 1.630,13 zł.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: kartoteka finansowa z dnia 13.03.2017r. – k. 22)

Powódka dnia 14 marca 2017 roku uiściła wyżej wskazaną kwotę 1.630,13 zł na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: potwierdzenie przyjęcia przelewu z dnia 14.03.2017r. – k. 23)

Dnia 07 kwietnia 2017 roku powódka uiściła na rzecz pozwanego kwotę 90.854,87 zł tytułem: „spłata z tyt. podziału majątku małżeńskiego, post. VII Ns 313/15 pom. o dok. potrącenia 1630.13PLN świadkowie J. G., K. K.”.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: potwierdzenie wpłaty z dnia 07.04.2017r. – k. 26)

Pismem z dnia 14 marca 2017 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.630,13 zł tytułem zadłużenia wynikającego z nie płaconia czynszu za przedmiotowy lokal mieszkalny do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G..

(dowód: wezwanie z dnia 14.03.2017r. wraz z listem przewozowym – k. 12-13v. oraz informacją o statucie przesyłki – k. 14-15)

Pismem z dnia 22 marca 2017 roku powódka złożyła pozwanemu oświadczenie o potrąceniu jej wierzytelności względem niego na jej rzecz w łącznej kwoty 1.630,13 zł tytułem jak wyżej, z wierzytelnością pozwanego względem niej w wysokości 92.485 zł. Oświadczyła tym samym, że na rachunek bankowy pozwanego wpłaci skompensowaną kwotę w wysokości 90.854,87 zł.

(dowód: oświadczenie o potrąceniu z dnia 22.03.2017r. – k. 20 wraz z nalepką adresową – k. 21)

Wnioskiem z dnia 16 maja 2017 roku pozwany wniósł o wszczęcie egzekucji przeciwko powódce w zakresie kwoty 1.630,13 zł na podstawie tytułu wykonawczego stanowiącego prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie VII Ns 313/15 z dnia 20 września 2016 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 20 kwietnia 2017 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wniosek egzekucyjny – k. 1-3 akt Km 250/17, tytuł wykonawczy – k. 4 akt Km 250/17)

Pismami z dnia 02 czerwca 2017 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. wezwał powódkę do złożenia wyjaśnień w trybie art. 801 k.c. oraz zawiadomił ją o wszczęciu przeciwko niej egzekucji z wniosku pozwanego oraz zajęciu jej rachunku bankowego.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zawiadomienie z dnia 02.06.2017r. – k. 10-11 akt Km 250/17, zawiadomienia z dnia 02.06.2017r. – k. 30-30v., 31-31v.)

Pismem z dnia 07 czerwca 2017 roku powódka wezwała pozwanego do natychmiastowego umorzenia postępowania egzekucyjnego.

(dowód: wezwanie z dnia 07.06.2017r. – k. 32-33 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 34)

Dnia 12 czerwca 2017 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. dokonał zajęcia wierzytelności powódki należnych jej od Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.. Czynność ta została uchylona przez Komornika dnia 27 marca 2018 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zajęcie wierzytelności z dnia 12.06.2017r. – k. 38-38v. akt Km 250/17, uchylenie czynności egzekucyjnej – k. 161 akt Km 250/17)

Dnia 21 czerwca 2017 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego powódki. Czynność ta została uchylona przez Komornika dnia 16 listopada 2017 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zajęcie z dnia 21.06.2017r. – k. 46 akt Km 250/17, uchylenie czynności egzekucyjnej – k. 158 akt Km 250/17)

W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego wyegzekwowano od powódki łączną kwotę 2.438 zł.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zestawienie zaległości – k. 157-157v. akt Km 250/17)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony do akt niniejszego postępowania, a także zawartych w aktach egzekucyjnych Komornika przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. o sygn. akt Km 250/17, które nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności, ich istnienie i treść nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu, brak było podstaw do kwestionowania zeznań powódki oraz świadków, które były spójne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne. Istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie okresu zajmowania lokalu przez pozwanego, stanu prawnego tego lokalu, a mało istotne było faktyczne przebywanie w nim powódki oraz jej córki. Jak ustalono powódka w przeciwieństwie do pozwanego uiszczala 1/2 część opłat za korzystanie z lokalu. Sąd uznał, że zeznania pozwanego, a także oświadczenia zawarte w pismach procesowych pozostawały wewnętrznie sprzeczne, zarówno co do okresu zajmowania lokalu przez pozwanego jak i przez powódkę, a tym samym nie zasługiwały na wiarę w zakresie w jakim pozostawały w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał, że zamieszkiwał w lokalu od października 2016r do marca 2017r i nie płacił czynszu za lokal (k. 60 akt). Zakwestionował wysokość czynszu żądanego przez powódkę. Na rozprawie w dniu 10.07.2018r pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany kwestionuje, że powódka nie mieszkała w lokalu objętym pozwem, nie kwestionuje wysokości zadłużenia (k. 126v i płyta k. 130 akt). Pozwany słuchany w charakterze strony (k. 128v , płyta k. 130) wskazał, że nie przebywał w lokalu w okresie objętym pozwem przez cały czas, potwierdził że nie uiszczał czynszu w spornym okresie.

W niniejszej sprawie powódka domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego tj. postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 września 2016 roku w sprawie o sygn. akt I C 580/17, z uwagi na potrącenie przysługującej powódce wierzytelności w wysokości 1.630,13 zł z wierzytelnością należną pozwanemu, wynikającą z zaskarżonego tytułu wykonawczego.

Roszczenie powódki oparte było o art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., który stanowi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, iż tytuł egzekucyjny stanowi postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni wydane w sprawie o sygn. akt VII Ns 313/15 z dnia 20 września 2016 roku, któremu przysługuje przymiot prawomocności, a powództwo oparte zostało na zarzucie potrącenia, stąd podstawą prawną był art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., którego zastosowanie uzależnione jest od wystąpienia zdarzeń spełniających dwa warunki – muszą nastąpić po powstaniu tytułu i skutkować wygaśnięciem zobowiązania lub niemożnością jego egzekwowania.

Okoliczność, którą podnosi powódka w postaci złożenia oświadczenia o potrąceniu spełnia ten warunek w niniejszej sprawie.

Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c. jest czynnością materialnoprawną, powodującą w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. – odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności (§ 2). Do zaistnienia takich przesłanek dochodzi, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami,

to każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, a jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym (§ 1). Potrącenie, jako sposób wygaszenia zobowiązania, jest w skutkach równoważne spełnieniu świadczenia, przyjmuje się, że za jego pomocą można regulować zobowiązania (zob. K. Gandor, w: System Prawa Cywilnego, t. III, cz. 1, s. 853). Potrącenie jest zatem surogatem świadczenia, dzięki któremu dłużnik płaci swój dług i zwalnia się z zobowiązania (zob. M. Pyziak-Szafnicka, Potrącenie, s. 30).

W niniejszej sprawie rozważyć należało, czy doszło do skutecznego złożenia przez powódkę oświadczenia o potrąceniu przysługującej jej wierzytelności względem pozwanego w wysokości 1.630,13 zł z wierzytelnością przysługującą pozwanemu w wysokości 92.485 zł.

W pierwszej kolejności należy wskazać na zakres odpowiedzialności stron w zakresie opłat za utrzymanie lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...) położonego przy ul. (...) w G..

Zgodnie z art. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1222 z późn. zm.) członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Ust. 6 cytowanego artykułu rozszerza katalog odpowiedzialnych za opłaty o osoby pełnoletnie stale zamieszkujące w lokalu z odpowiedzialnymi na podstawie m.in. ust. 2, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także o osoby faktycznie korzystające z lokalu.

Bezspornym w toku procesu była okoliczność, że przedmiotowy lokal mieszkalny wchodził w skład majątku wspólnego byłych małżonków – stron niniejszego postępowania i że w wyniku podziału majątku wspólnego, postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 września 2016 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VII Ns 313/15 został on przydzielony na wyłączną własność powódki z obowiązkiem spłaty udziałów pozwanego w łącznej kwocie 92.485 zł w terminie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się tego orzeczenia. Co istotne nie ustalono również nierównych udziałów w majątku byłych małżonków. Nie było również kwestionowane, że powyższe postanowienie uprawomocniło się w dniu 08 lutego 2017 roku.

Wobec tego osobami odpowiedzialnymi za opłaty za przedmiotowy lokal mieszkalny na gruncie niniejszej sprawy mogą być tylko i wyłącznie strony niniejszego postępowania – nie zaś córka małoletnia córka stron. Zatem próba ograniczenia odpowiedzialności pozwanego za opłaty do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. z tytułu eksploatacji lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w G. do wysokości 1/3 części należnych opłat z uwagi na zamieszkiwanie lokalu przez małoletnią córkę, na którą łoży on alimenty nie mogła odnieść zamierzonego skutku.

Strony zgodnie przyznały – powódka konsekwentnie w pismach procesowych, natomiast pozwany na rozprawie dnia 10 lipca 2018 roku (vide: k. 126v., płyta CD k. 130) – że wysokość 1/2 części opłat za okres od października 2016 roku do marca 2017 roku wyniosła 1.630,13 zł.

Następnie należało rozważyć, czy powódce przysługiwała względem pozwanego wierzytelność w powyższej kwocie, jak również to, kiedy stała się wymagalna. Jak ustalono, powódka uiszczała 1/2 części opłat w spornym okresie, natomiast pozwany, jak sam przyznał, w październiku 2016 roku zaprzestał uiszczania opłat. Skoro w sprawie o podział majątku nie ustalono nierównych udziałów, to do czasu uprawomocnienia się postanowienia z dnia 20 września 2016 roku, co nastąpiło dnia 08 lutego 2017 roku, oboje jako właściciele 1/2 prawa własności lokalu mieszkalnego zobowiązani byli do uiszczania opłat za lokal mieszkalny do spółdzielni mieszkaniowej do wysokości swoich udziałów. Natomiast nie przerwało to obowiązkowi odpowiedzialności pozwanego za opłaty, skoro nadal zamieszkiwał ten lokal mieszkalny również w marcu 2017 roku – wyprowadził się z niego bowiem dopiero 07 kwietnia 2017 roku. Pozostał więc odpowiedzialny na podstawie art. 2 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, o czym mowa była powyżej, jako osoba faktycznie korzystająca z lokalu.

Skoro zatem nie budzi wątpliwości, że pozwany do dnia 08 lutego 2017 roku był współwłaścicielem lokalu wchodzącego w skład zasobów spółdzielni mieszkaniowej, a do dnia 07 kwietnia 2017 roku zamieszkiwał ten lokal, to na podstawie art. 2 ust. 4 ww. ustawy zobowiązany był do uiszczania 1/2 części opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, a od dnia 09 lutego 2017 roku do dnia 07 kwietnia 2017 roku odpowiedzialność ta kształtowała się w oparciu o art. 2 ust. 6 wyżej cytowanej ustawy.

Pozwany ostatecznie nie kwestionował wysokości powstałego zadłużenia stanowiącego 1/2 części opłat, a jedynie zakres swojej odpowiedzialności, o czym mowa była powyżej, to nie budzi wątpliwości Sądu, że powódce przysługiwała względem pozwanego wierzytelność w wysokości 1.630,13 zł, tj. kwota którą uiszczała do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. dnia 14 marca 2017 roku na poczet należności, co do której zapłaty zobowiązany był pozwany. Bez znaczenia w tej sytuacji są podnoszone przez pozwanego okoliczności, co zwiększonego zużycia mediów przez pozwaną i jej córkę. Istotne w tej sprawie jest natomiast, że pozwany zajmował przedmiotowy lokal w spornym okresie.

Pozwany w toku procesu podniósł zarzut prekluzji dowodowej, wskazując, że niedopuszczalne było zgłoszenie żądania powódki do zapłaty przez pozwanego kwoty 1.630,13 zł.

Zgodnie z treścią art. 618 § 1 k.p.c. w postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy. W myśl art. 618 § 3 k.p.c. po zapadnięciu prawomocnego postanowienia o zniesieniu współwłasności uczestnik nie może dochodzić roszczeń przewidzianych w paragrafie pierwszym, chociażby nie były one zgłoszone w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Przepis powyższy realizuje zasadę kompleksowego rozstrzygnięcia w postępowaniu o zniesienie współwłasności roszczeń współwłaścicieli związanych z przedmiotem współwłasności. Z chwilą wszczęcia postępowania o zniesienie współwłasności, prowadzenie oddzielnych spraw o roszczenia wymienione w § 1 jest niedopuszczalne, a z kolei po jego zakończeniu niemożliwe jest ich dochodzenie, nawet jeżeli uczestnik nie zgłosił tych roszczeń w postępowaniu o zniesienie współwłasności. Oznacza to, że realizacja tych roszczeń jest możliwa wyłącznie w tym postępowaniu i jest objęta prekluzją materialnoprawną. Zasada ta zgodnie z art. 688 k.p.c. oraz 567 § 3 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie także do spraw o dział spadku oraz o podział majątku dorobkowego (wspólnego), dotyczy to jednakże jedynie długów związanych z majątkiem wspólnym które zostały spłacone przez jednego z małżonków z własnych środków po ustaniu wspólności majątkowej a przed dokonaniem podziału majątku (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego w Suwałkach z dn.24.07.2013r w sprawie I Ca 223/13 publ. Legalis nr 1532670).

Zgodzić należy się ze stanowiskiem strony powodowej, że roszczenie powódki o zapłatę spornej kwoty stało się wymagalne dopiero dnia 14 marca 2017 roku, tj. w momencie zapłaty dokonanej przez powódkę na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. tejże kwoty, a więc już po uprawomocnieniu się postanowienia o podziale majątku wspólnego stron. Roszczenie to nie istniało przed dokonaniem zapłaty albowiem w wyniku rozwodu doszło do zniesienia ustawowej wspólności majątkowej i byli małżonkowie odpowiadali za zobowiązania czynszowe względem Spółdzielni Mieszkaniowej w udziałach współwłaścicielskich po 1/2. Warto również zaznaczyć, że pozwany nie informował powódki o nie uiszczaniu opłat za czynsz w zakresie swojego udziału (vide: k. 128v., płyta CD – k. 130).

Tak więc w niniejszej sprawie nie ma zastosowania art. 618 § 3 k.p.c., co w konsekwencji prowadzi do uznania, że sformułowany przez stronę pozwaną zarzut na tej podstawie należało uznać za chybiony.

Tak samo Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania skuteczności złożonego przez powódkę pismem z dnia 22 marca 2017 roku oświadczenia woli o potrąceniu. Z dołączonych do pozwu dokumentów wynika, że pozwany nie odebrał korespondencji od pozwanej – tak wezwania do zapłaty z dnia 14 marca 2017 roku, jak i samego oświadczenia o potrąceniu z dnia 22 marca 2017 roku. Odebrał on natomiast korespondencję kierowaną do niego dnia 15 marca 2017 roku (vide: potwierdzenie nadania k. 16 oraz informacja o statucie przesyłki – k. 17). Niewątpliwie, co wynika z powyższych dokumentów, jak również zeznań świadków oraz przede wszystkim przesłuchania w charakterze strony samego pozwanego, w marcu 2017 roku przebywał on pod adresem lokalu, na który powódka kierowała do niego korespondencję.

Oświadczenie powódki o potrąceniu zostało więc złożone pozwanemu skutecznie na gruncie art. 61 § 1 zd. 1 k.c. zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Stąd też zarzut pozwanego dotyczący naruszenia przez powódkę art. 499 k.c. przy złożeniu oświadczenia o potrąceniu również został uznany za chybiony. Pozwany niewątpliwie miał możliwość odbioru kierowanej do niego korespondencji i zapoznania się z nią.

Z powyższych względów należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie po wydaniu tytułu wykonawczego w sprawie o sygn. akt VIII Ns 313/15 Sądu Rejonowego w Gdyni wystąpiło zdarzenie, o jakim mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w postaci zaspokojenia roszczenia w wysokości 1.630,13 zł w wyniku potrącenia, co skutkowało pozbawieniem wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego co do jego pkt 4, w zakresie kwoty 1.630,13 zł, o czym orzeczono w punkcie 1. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono jak w punkcie 2. wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 z póź. zm.), uznając, że powód wygrał proces w całości zasądził na jej rzecz od pozwanego całość poniesionych przez nią kosztów procesu, a więc kwotę 999 zł, na co składają się: opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej – 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz opłata od pozwu – 82 zł.